

گفت و گوی صبا با عوامل فیلم «قطع فوری»

بازیگری میانهای با راحت طلبی ندارد

در حاشیه نشست صبا با عوامل تولیدی فیلم قطع فوری که محصول سینمای هنر و تجربه است. خبرنگار روزنامه صبا با عوامل این فیلم در باره حرفه بازیگری، کارگردانی و چالش‌های که این دو حرفه در مسیر حرفه‌ای و کاری خود دارند با سیاوش چراغی پور بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون، سوگل طهماسبی بازیگر تلویزیون و سینما و مریم بحر العلومی کارگردان سینما گفت و گویی داشت که در ادامه می‌خوانید.

سمیه خاتون
گفت و گو

پرنگ تر شده است. من تمام این مشکلات را ناشی از این می‌دانم که در ایران هیچ سندیکای واقعی بازیگری وجود ندارد. سندیکای که با قوانین مشخص قدرت این را داشته باشد که بتواند راه عبور هر ناکسی را به جریان بازیگری در ایران ببندد. ما بازیگران تحصیلکرده‌ای داریم که سال‌ها در حوزه زحمت کشیده و وقت گذاشته‌اند و اگر خواهیم حاصل زحمات این عزیزان در طول این سال‌ها به باد نرود قطعاً نیازمند حضور یک سندیکای نظارت‌گر و قوی هستیم که متشکل باشد از خود اهالی این حوزه که با مشکلات و کم و کاستی‌های حرفه بازیگری در ایران کاملاً آشنا هستند. بعضی وقت‌ها متأسفانه احساس می‌کنم که مادر جامعه‌ای زندگی می‌کنیم که انگار باید همه چیزمان به همه چیزمان بیاید و به همین خاطر وقتی هیچ چیزی در ایران و سینمای ایران استاندارد نیست پس بازیگری هم مستثنی از این امر نمی‌شود. اما آرزوی من به عنوان یک بازیگر که سه دهه از عمر خود را صادقانه در این حرفه گذاشته است این است که این مسیر استاندارد در بازیگری اتفاق بیفتد که ما حاصل آن گزینش افراد متخصص در این حوزه است. غم انگیز است وقتی می‌بینم عده‌ای از دوستان حرفه‌ای من در این شرایط خانه نشین هستند. حتی گاهی شده است نقش‌هایی را که از دفاتر سینمایی به بنده پیشنهاد می‌شود را رد می‌کنم و به آن‌ها می‌گویم بازیگر بهتری را برای این نقش سراغ داریم که مدتهاست خانه نشین شده و فرصتی برای کار برایش پیش نیامده است و می‌دانم که حتماً از من نیازمندتر به حضور در جلوی دوربین و یا صحنه است. اما چه بسا که این درد عمومی و فراگیرتر از آن است که با کمک‌ها و ملاحظه‌های من به صورت انفرادی درمان شود و نیاز مبرم به این هست که در یک روال قانونی و منضبط از حق و حقوق این بازیگران کهنه کار که با سابقه درخشان خانه نشین شده‌اند، دفاع شود. این وظیفه مشخصاً به عهده خانه سینما و انجمن بازیگران است که با ورود فعال‌تر خود، بحران‌های از این دست را التیام بخشند.

سوگل طهماسبی: بله از نظر بنده هم متأسفانه تا بحال نظارت فعال و موثری را در این بخش شاهد نبوده‌ایم. مشکل هنرمندان خانه‌نشین که از بزرگترین آسیب‌های این حرفه است تا نظارت بر خود معضلاتی که بازیگران دارند اعم از ساعت کار، ندادن دستمزدها و ...
مریم بحر العلومی: من احساس می‌کنم، ریشه کل این ماجراها ما را به یک آدرس می‌برد. اینکه نظام سرمایه‌داری سایه‌اش را بر همه چیز انداخته است. وقتی کلاس ده بازیگر روی میز تمام کارگردان‌ها قرار دارد دیگر حتی نمی‌شود از واژه مافیا استفاده کرد چرا که

کنم اما متأسفانه هنوز فرصت آن برایم پیش نیامده است. البته یک تجربه در تله فیلم «با تو می‌خندم» داشتم که اتفاقاً قرار گرفتن در این موقعیت برایم بسیار جذاب بود. اما بهر حال بیشترین فعالیت‌های بازیگری من با حضور در سریال‌های چون «تجلا»، «کیمیا»، «گاندو» و «خانه امن» گره خورده است که در ژانر کلاسیک با رویکردهای متفاوت است. اصلاً در بازیگری تلویزیون خیلی تنوع کارا کتری خصوصاً برای زن‌ها وجود ندارد. کلاس‌های چهار مدل از کاراکترپردازی از زن در تلویزیون داریم که در آثار مختلف تکرار می‌شود. به همین دلیل وقتی دیدم در تلویزیون نمی‌توانم در ارائه نقش پردازی، شخصیت‌های متفاوتی را ارائه کرد سعی کردم این انتخاب‌ها و تنوع را با بازیگری در فیلم کوتاه و بیرون از قاب تلویزیون تجربه کنم. مثلاً در فیلم کوتاه «قرار» و «تاسوکی» به کارگردانی امید شمس تجربه‌های زیبایی را در نقش پردازی متفاوت داشتم که برایم بسیار جذاب بود. خوشبختانه در این فیلم‌ها موفق شدم طوری بازی کنم که مخاطب با دیدن این فیلم‌ها اصلاً تشخیص ندهد که این سوگل طهماسبی است! به همین خاطر آنقدر که ارائه نقش پردازی‌های متفاوت برایم در اولویت است خیلی ژانر و سبک فیلم برایم در ارجحیت نیست. اما بهر حال از نظر من بازیگری در ژانر به فریحه خود شخص نیز در زندگی شخصی بستگی دارد. به طور مثال کسانی که در ارتباط نزدیک‌تری با من هستند روحیه طنز را در من دیده‌اند اما ممکن است این لایه از شخصیت من خیلی برای کسانی که در ارتباطات دورتری از من هستند ملموس نباشد. به همین خاطر احساس می‌کنم در بازیگری طنز هم می‌توانم حرف‌های جدیدی برای گفتن داشته باشم. علاوه بر این بازیگری در ژانر طنز و کمدی آزادی عمل بیشتری به بازیگر برای پرداختن به لایه‌های درونی خودش می‌دهد و از نظر من این یک نقطه قوت برای بازیگر است تا بتواند خود را با آزادی عمل بیشتر در پرداخت محک بزند.

با توجه به ارتباط عمیقی که با شبکه صنفی بازیگران در ایران دارید. به طور واضح بگوئید با وجود این چند دسته‌گی‌ها چه اتفاقی در بازیگری ایران افتاده است؟

سیاوش چراغی پور: مشکلی که شما به درستی به آن اشاره کرده‌اید متأسفانه تنها شامل این مقطع و دوره زمانی در سینما، تئاتر و تلویزیون کشور نیست! مشکلی است که در تمام دوران‌ها گریبانگیر این حرفه بوده و هست که در طول سه دهه‌ای که من شاهد آن بودم هر بار

ورود و تداوم حضورتان در حرفه بازیگری از کجا شروع شد؟

سیاوش چراغی پور: من بازیگر تئاترم و در تئاتر زاده شده و رشد کردم. فعالیت‌های دوران تئاتر من با کارگردانی مانند قطب الدین صادقی، رکن الدین خسروی، بهروز غریب پور... تا کار کردن با نسل‌های جدید تئاتر من مانند پارسا پیروزفر و... گذشت. تئاتر من را آیدیده و پالاییده و تجربه‌های نابی در اختیارم گذاشت تا با پیش زمینه‌ای قوی تر وارد رسانه‌های تصویری شوم. در تلویزیون قبل از سریال «لیسانسه‌ها» چندین تجربه کاری دیگر داشتم اما واقعیت این است که «لیسانسه‌ها» به کارگردانی سروش صحت بسیار در پرونده کاری و هنری من موثر بوده است و در معرفی بیشتر من به مخاطبان به گردن من حق دارد. در عرصه سینما نیز تجربیات بسیار خوبی با بزرگان سینماگری چون بهمن فرمان‌آرا، کمال تبریزی و شهرام مکرزی و... داشتم. در فیلم‌های چون «جهان با من برقص»، «استرداد»، «ملاقات خصوصی» توفیق این را داشتم که نقش‌های متفاوت‌تری را تجربه کنم. این فیلم‌ها قطعاً در سیر بازیگری‌ام تأثیرات فوق‌العاده‌ای داشتند و به نظر خودم توانایی‌هایی که در من وجود داشت اما خیلی جدی گرفته نمی‌شد در این فیلم‌ها نمایان شد.

به بازیگری در چه ژانر و سبکی علاقه من هستید؟

سیاوش چراغی پور: بازی در ژانر کمدی و طنز برایم دلچسب‌تر است. با اینکه شیفته سینمای تراژدی و کلاسیک نیز هستم. اساساً در پرونده کاری و بازیگری خود سعی کردم تلورانس‌های بازیگری‌ام را در سبک‌ها و ژانرهای مختلف حفظ کنم و در یک خط ثابت و مشخص قرار نگیرم و به همان اندازه که در طنز و کمدی فعالیت می‌کنم در سینمای جدی‌تر و تراژدی هم حضور داشته باشم. انتخاب این روش از همان ابتدا برایم هدف بود. تا بتوانم بازیگری باشم برای تمام ژانرها و سبک‌های هنری.

درخشش شما در فیلم «جهان با من برقص» این ذهنیت را برای بنده ایجاد کرد که سیاوش چراغی پور یک من بازیگری خاص به خود را دارد، نوعی کمدی گروتسک وار که در بقیه نقش پردازی‌های دیگر هم دیده می‌شود؟

سیاوش چراغی پور: بله همینطور است. ممنون از دقت نظر و حسن نیت‌تان.
سوگل طهماسبی: خیلی دوست داشتم ژانر کمدی را تجربه